

Åh, vad **Pär-la-ris** är gott!

Ktes i många variationer och njutes av unga och gamla. Lättkokta, loka på ca 15 min utan omröring. Receptbok följer varje paket. Finnes i alla välsorterade livsmedelsaffärer. Tillverkare: A.B. Stockholms Ris- & Valskvarn.

I påskeveckan utkommer intet nr. av Tidevarvet. Nästa gång tidningen kommer våra ärade prenumeranter tillhanda blir alltså lördagen den 27 april.

Vad har hänt?

FÖRSVARANSLAGEN ÖKAS. Regeringens förslag plus den av folkparti och bondeförbund begärda extra miljonerna har beviljats av riksdagen. I frågan om bombflygplaner, aktualiserad genom de tre stabschefernas framställning till regeringen, ville statsministern icke ha någon öppen debatt. Men regeringen ämnar meddela Utrikesnämnden sina åtgöranden.

JORDBRUKET MASTE STÖDJAS och miljonerna rulla. Attio-två miljoners förslut på vetet till den första septembris är. De sakkunniga bekymra sig över de hårda vetterorna och de goda skördarna, som bära skulden för förlusterna. Kan det vara dem en tröst att soliga dagar, som locka fram växtligheten och starka nattfrostar, som döda det spirande livet, synas vilja komma de sakkunniga till hjälp för att åstadkomma dälla skördar år 1935.

LÖRDSIGILLBEVARAREN EDEN kom lyckligt fram till Prag, underhöll sig i stort samförstånd med vännen Benes och anträdde så flygledes hemvägen över Tyskland. Men ydretts obilda makter skakade om hans flygplan så grundligt, att han nu är bunden vid sjuksängen — Die schönen Tage in Aranguez—Moskva sind jetzt zu Ende.

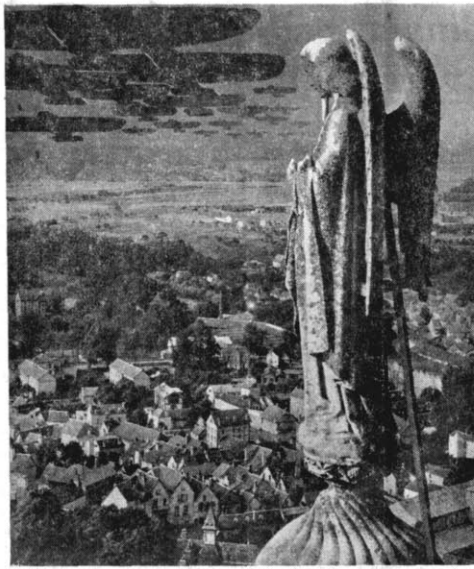
ALLMAN PESSIMISM råder nu inför Stresakonferensen, dit de tre regeringscheferna Mussolini, MacDonald och

Mr Eden tar avsked av Litvinov på bankgården i Moskva.

Två principer för trygghet. Omedelbar mödranhjälp

i förväntan på den statliga utredningen.

Lugnet och tryggheten över den fredliga staden och det sköna påsklandskapet störes av en »skyddande» stridsflygskader.

Svenska Kvinnors Västerförbund och Sverges Socialdemokratisa Kvinnoförbund inlämnade torsdagen den 11 april till Socialministerna genom en deputation en hemställan om omedelbara och direkta åtgärder för en effektiv mödranhjälp.

Ett barns födelse innebär ofta förvärrandet av ett ekonomiskt nödläge.

Det är allmänt känt och erkänt, att i vårt land ett barns födelse för närvarande i tiotusentals fall betyder förvärrandet av ett ekonomiskt nödläge. Nuvarande tillstånd, som i brist på en tillräcklig mödranhjälp bland annat kännetecknas av ett mycket stort antal lagstridiga fosterfördrivningar, framstår särskilt orimligt med hänsyn till den hotande befolkningsutvecklingen i vårt land.

Vi äro övertygade om att hos vårt folk finnes en stark vilja till föräldraskap,

Men från samhällets sida bör stödjas och uppmuntras. Denna livsvilja nedtryckes ej blott genom arbetslösheten och den allmänna osäkerheten, som gör människor obenäga att sätta barn i världen, utan även av en i breda lager förhärskande brist på ekonomiska medel att möta ett barns tillkomst.

Såväl i abortkommitténs preliminära förslag som i samtliga yttranden häröver, vilka inkommit från myndigheter och organisationer, har enstämigt uttalats den uppfattningen, att

samhället i första hand har en förpliktelse att skyndsamt vidtaga positiva åtgärder

i syfte att lindra det nödläge, som kan uppstå för mödrar och familjer i samband med ett barns födelse. Vi bifoga i särskild bilaga belysande utdrag ur dessa yttranden.

- De krav på positiva åtgärder, som med stor samstämmighet framkommit och som snarast böra fyllas, inrymma bland annat:
- 1) Rätt att erhålla och behålla ett yrkesarbete, oberoende av civilstånd och moderskap, fastslagen i lag för alla i statlig och kommunal tjänst arbetande kvinnor, liksom för de med staten förbundna institutionerna och företagens kvinnliga anställda för att därigenom vinna allmän hävd;
 - 2) Reform av skattelagstiftningen i sådan riktning att äktenskaps ingående ej som nu försväras samt genomförande av större skatteavdrag för barn;
 - 3) Subventionering av bostadsförsörjningen för familjer med barn;
 - 4) Effektivare moderskapsunderstöd, jämsides med genomförande i hela landet

(Forts. å sid. 6.)

Kontrollen över rustningsindustrin.

Den som onsdagen den 3 april kom in på läktaren under Utrikesminister Sandlers anförande kände genast att »här händer något». Pressretirererna hängde »som vissnade blålockor» över barriären och riksdagsmännen sutto allvarliga, många med handen bakom örat för att inte ett ord skulle gå förlorat. »...Aktiebolaget Flygindustri i Limhamn är intet annat än en filial till de tyska Junkerwerken, i aktiebolaget Landsverk i Landskrona innehas omkring 75 av aktiekapitalet av tyska intressenter, rörande våra viktigaste krigsmaterialfabrikanter Bofors och aktiebolaget Nobelkrut, har kunnat fastställas ut en mycket väsentlig del av aktiekapitalet i Bofors äges av Firman Krupp i Essen»

Det är ett förhållande, som måste anses i hög grad betänkligt ur såväl utrikes- som försvarspolitiskt synpunkt och jag har velat lämna dessa uppgifter, för att kammaren, när den går att fatta beslut,

skall förstå vad saken gäller, sade Utrikesministern.

Jag tror att kammaren häpnade litet över detta högst officiella meddelande — men inte tillräckligt lindt för att följa regeringsförslaget om förordning om kontroll över tillverkningen av krigsmaterial. Man hade nämligen redan kommit överens om hur man skulle rösta. Majoriteten i Första kammaren följde hr Eiel Löfgrens (fp) förslag, att undantag skulle göras för de nu arbetande företagen, som inte skulle behöva begära licens. Så gick den glädjen man kände, när folkpartiets kvinnor nyss uttalade sig för att partiet skulle vinnlägga sig om fredsarbetet!

Hr Reuterskjöld framhöll att skillnaden mellan Regeringsförslaget och hr Löfgrens förslag var så liten, att man godt kunde följa hr Löfgrens förslag. Utrikesministern framhöll till svar, att om skillnaden var så liten, kunde man ju (Forts. å sid. 5.)

Flandin församlats med sina resp. utrikesministrar. Nu ligger intresset hos N. F:s råd, som sammanträder den 15:de april.

NAZISTERNAS FINGO ICKE de två tredjedelars majoritet vid folkdagsvalet i Danzig, som hade behövts för att en folkomröstning om återvändande till Tyskland skulle komma till stånd. Knappt sextio procent av rösterna gick till nazisterna — i stället för minst åtta som de hoppats. Propagandan var våldsam med valtal av både Göring, Rudolf Hess och Göbbels, som från Tyskland drogo in i den s. k. fristaten.

GENERAL LUDENDORFFS SJUTIOÅRS DAG har firats med storartade hyllningar, trots att han inte i alla

stycken överensstämmer med nazistregeringens tycken. Göring skickade 18 flygmaskiner att kretsa över Ludendorffs bostad och ett hederskompani paradade. Själva har generationen gjort ett uttalande mot kristendomen.

ALLMAN VARNPLIKT OCKSA I ÖSTERRIKE. Förbundsregeringen har beslutat upprätta en armé på 70.000 man. Men den vill icke, som Tyskland, vidtaga ensidiga åtgärder, utan begär Folkförbundets och signalarmakternas godkännande av ett fredsfördraget i S. German upphäves. Hemvärnen skola uppösas eller ingå i den nya armén.

Veckovisningen

Devinez:

Randanmärkningar till protokollet.

Den stora frågan i Europa just nu är denna: hur ska vi behandla Tyskland? Ingen vet det och ingen kan besluta sig för ett konsekvent handlande. Här är ett fall som påminner om en erfarenhet vi alla nödgats göra i den mänskliga sammanlevnaden: den naturliga spontana kontakten är bruten och man befinner sig i okunnighet om motspelarens bevekelsegrunder, om hans nästa steg och lämpligaste sättet att återställa normala förbindelser med honom. Räkna man med att motspelaren skall handla i enlighet med sina samma intressen eller i enlighet med den allmänt erkända normen för uppförande, så tar man kapitalt fel. Och vice versa.

Då man betraktar det spel om liv och död som spelas i Europa nu, så måste man säga sig att här kan man inte använda sin erfarenhet om hur människor brukar reagera på skilda stimuli, här fungerar inte längre människans självbevarelseidrikt, hennes omsorg om släktet, hennes vilja att forma, bygga, glädjas och älska, hon är i andra drifters våld.

Kanske vore det riktigtast att i sådana tillfällen böja huvudet och tiga och låta den stora jakten svepa förbi en och över en. Man borde väl säga som David i Psalm 131 och med större skäl: »Jag vill gås icke med stora ting, med ting som

äro mig för svåra». Men det är svårt att resignera och uppge bruket av sitt förstånd sådant det är. Framför allt om man vistas i ett land där tyskarna betraktas som en särskild art eller avart, ofattigt för andra raser och folk, känner man sig frestad att försöka gripa tag i vilken uppslagslåda, som erbjuder sig för att förstå dem och så kunna hålla och motivera sin mening att de inte äro så olika oss andra, blott i ett stadium av svår affekt just nu.

General v. Blomberg yttrade härom dagen att tyskarna inte behöva föra nya krig för att vinna mera lagrar; ty sådana hade de vunnit nog under förra kriget. Här betecknande att han kunnat komma på en så fantastisk idé som att föra ett modernt krig för lagrarna skull och tro att han skulle behöva förneka den! Så fort man hört det, tänker man genast att tvärtom vad generalen säger så är lagrar just det som felas tyskarna, som de ha behov av. Medan de allierade frikostigt begåvade varandra med lagrar, fingo tyskarna föga erkännande utifrån för sin tapperhet, skicklighet och uthållighet. Tvärtom, nederlaget gjordes så förördmjukande som möjligt och de ställdes utanför folkens gemenskap. Man vågrade till och med att diskutera freds- (Forts. å sid. 6.)

Det stora misstaget.

Vad hava kvinnorna genom sin rösträtt velat genomföra och vad hava de genomfört? Se där två frågor, som var och en har rätt att framställa och kräva svar på. Siftade rösträttsörelsen endast mot att samla på hög alla de rättigheter männen innehade för ändandet av målet, den absoluta jämlikheten, och därmed slå sig till ro? Eller var drivkraften en önskan att inom samhällets vida genomföra reformer, som lågo kvinnohjälparat närmast? Och vilka reformer gjordes det i så fall?

Om man hade gjort allt detta klart för sig, begick man ett fruktansvärt misstag genom att underlåta att klart formulera sina reformkrav och kanske allra mest genom att lämna denna enorma väljarmassa organiserad. Kvinnorna blevo en viljelös massa, som småningom motats in i de olika partifällorna. Väljarkåren har multiplicerats med 2, se där hela det sorgliga resultatet, ty kvinnorna hava nöjt sig med den roll av nollor, som männen alltid tilldelat dem. Eller kan någon nämna det parti, inom vilket styrelsen vore sammansatt av män och kvinnor i den proportion, som väljarkårens förutsätter?

För oss återstår endast att konstatera, att i stället för, att i kraft av vår majoritet tvinga männen att lyssna till våra krav, hava vi beskedligt annammat deras paroller.

Detta har aldrig stått så klart för mig, som då jag läste i Tidevarvet artikeln om

de italienska kvinnorna. Då krigenårens gången drogo ut till ett kolonialkrig, rev de italienska kvinnorna upp järnvägsskenorna, nu stodo de hurrande vid avfärden.

Världen synes gå emot sådana tecken, att det kanske är bättre ju mindre kvinnor man har. Vi se huru männen från den föregående slakten inom alla länder intager sina gamla poster. Var hava dessa gamar också hällit sig gömda? Tro de, att världen redan glömt deras andliga konkursförklaring? Ty som sådan måste man ju å det styrandes vägnar räkna en krigsförklaring.

På kvinnornas skuldssida står underlåtenhetsyndan. Huru hava vi utnyttjat denna frist av 15 år? Förtattat fina resolutioner och låtit oss motas in i skenbart självstyrda organisationer, vilka i själva verket subordnara under manliga högsta styrelser. Således en exakt öppning av manövern med väljarkåren. Ni hava varit mer än lovligt enfalldiga.

Ett odesigligt misstag blev begånget vid kvinnorösträtts morgongryning. Det är lätt att vara klok efteråt, därför klandrar jag ingen, endast konstaterar faktum. Kan något göras för att rätta det? Tidigare voro vi oansvariga, nu äro vi på egen begäran medansvariga för världens öde. Däri ligger en väsentlig skillnad.

Hava vi tillräcklig vilja, kraft och tro för denna nya befrielsekamp?

Dew.

De önskvärda föräldrarnas synpunkter.

Det omdiskuterade barnet.

— Jag vill gärna ha barn, det vill jag visst. Men jag blir mörkrad, när jag tänker på läget i världen. Bara man öppnar en tidning kan man bli förskräckt. Och nog känns det förfärligt ansvarfullt att föda barn till en sådan värld.

Detta är ett av de svar Tidevarvet fått från de önskvärda föräldrarna själva, när vi intervjut dem om den i förra numret av Tidevarvet diskuterade frågan: De sociala hjälpåtgärderna till föräldraskapets och barnens stöd — deras värde och risker.

Den som nu talar är en ung fru, skrivbiträde vid ett större företag, en frisk, vacker, ung människa med utpräglat intresse för samhällsfrågor och studier och en djup ansvars känsla. Hon fortsätter: Om vi skulle tänka att dra oss undan — jag menar Sverige i allmänhet — så vore det inte heller riktigt. Ty just våra barn skulle kunna betyda något för världen, vi lever ju som i en oas av jämförelsevis lyckliga förhållanden. Man skulle nog gärna vilja ha många barn och försöka fostra dem så, att de kunde bidra till att förbättra förhållandena.

— När man skall arbeta ensam och får börja fyra veckor efter förlösningen igen — då tycker man egentligen att barnen är en olyckshändelse, säger en annan ung fru, som har två små barn i leksskoleåldern. När jag hade fått licken ringde de från arbetet och sade, att om ni inte börjar nu mistar ni platsen. Men man bör ju inte människor igen på ett halvår, om man skall börja arbeta så snart.

Männen hade varit arbetslös i nästan två år och den unga modern måste försörja familjen med sitt arbete, även när barnen var helt små. För sex kronor i veckan fick hon ha dem båda i barnkrubban — en utmärkt läge, säger hon, fast det var faktiskt knogigt att få ihop till och med de pengarna. Den alltiför knappa försörjningen för hennes egen del, d. v. s. otillräckligt mat och värld puss den dubbla arbetsbördan knäkte henne också, hon blev sjuk och måste ligga tre månader på vilohem sedan mannen fått arbete. »Det borde finnas en fond för sådana som ni», hade nerverläkaren sagt. Ett tydligt exempel på missushållning med en god hälsa och moderliga krafter.

En hemmafrau, som förut arbetat i industrin och som har ett barn säger: Jag har alltid varit hemma sedan jag gifte mig och kunde därför mycket väl ha hunnit med ett barn till. Och jag skulle också gärna ha velat ha två. Oron för det där enda ungen blir så stark, att man aldrig kommer ifrån den. Den liksom ett svar sig in i en. Det är inte bra för barnet själv heller. Men jag kom inte att tänka på det där förrän efteråt, när flickan redan var så stor, att det var för sent. Ekonomiskt hade det också varit svårt för oss förut.

Att ensam barnen är ett allvarligt problem framgår av många svar. Minst två barn — om det bara låter sig göras, säger de utarbetade modernerna. Barnkrubbarna är bra — men det finns ju inte barnkrubbor överallt. Ungarna själva är förtjusta i krubbarna, de som inte går dit, därför att de har sin mamma hemma, leker krubba på kvällen med någon jämårig som varit där under dagen. Krubb-

Cyklisten och vägarna.

Redaktionen har just fått sig tilläsnat det första numret av tidningen *Cyklisten*, officiellt organ för Cyklisternas Riksförbund eller som den mera populärt kallas Cykelfrämjandet. Denna flyttiga organisation bildades i november i fjol. Den vill samtidigt verka för större hänsyn till cyklisternas intressen i vårt land genom praktiska förbättringar samt för en fortsatt uppfostran bland de cyklande medborgarna själva till större trafikultur och vägsdisciplin. Och därvid kommer tidningen självfallet i första hand att vara dess propagandamedel.

Vi ha för närvarande cirka en miljon cyklar i gång i Sverige — mot omkring 200,000 motorfordon. Cykeln har alltså blivit det verkligt demokratiska forskaffningsmedlet. Inte bara genom att det är den allra högsta grad som förmedlet till och från arbetet — för arbetare i alla möjliga yrken i städerna och på landsbygden, för skolbarnen till och från skolan, för församlingsstyrkor och barnmorskor på landet och många andra grupper. Och desutom har cykeln blivit allmänna använd i turistfärdernas tjänst.

Cyklisten gör många viktiga påpekanden om de svårigheter, som det gäller att övervinna för att cyklandet i vårt land skall kunna bli det praktiska och behagliga forskaffningsmedlet, som det har betingelser för. Särskilda cykelbanor utmed de stora vägarna, självständiga cykelstigar i terrängen, förbättrade av en hel del av de nu nästan otrankomliga stigor och småvägar, som föra ut till de stora landsvägarna.

Det senare kravet är särskilt betydelsefullt för skolbarnen, som nu ofta få ta sig fram bäst de kunna på usla vägar.

Men cykelfrämjandet och dess tidning vill också ta vederbörlig hänsyn till sportcyklisterna och turisterna.

Man kan bli medlem i Cykelfrämjandet för en årsavgift av 3:— kr. för vuxna och 2:— kr. för ungdom under aderton år. Då får man också tidningen, som utkommer med tolv nummer om året. Cykelfrämjandets adress är Vasagatan 14, Stockholm. Bland dess styrelsemedlemmar märkas civilingenjörerna Walter Holmstedt och Gustaf Dahlberg, gymnastikdirektör Ragnvi Torslund-Lundgren, kapten Killander, Farbror Sven. Tidningens redaktör är red. Sven Haglund.

-n.

Kollektivhuset.

Det omdiskuterade kollektivhuset står nu åntigen inför sin fullbordan. Den originella, brutna fasaden med sina svängda balkonger bildar ett behagligt avbrott bland de mer eller mindre halvmoderna husen kring övre Norr Mälларstrand.

Kollektivhuset, så som det utformats, har icke kunnat uppföras i enlighet med de ursprungliga planerna, d. v. s. ett stort byggnadskomplex med synnerligen låga hyror i utkanten av staden. För att över huvud taget kunna realisera sina idéer och ge allmänheten ett påtagligt prov därpå har arkitekt Sven Markelius varit tvungen att bygga det i ett mindre och exklusivare skala.

Det finns väl få uttryck som haft en sådan förmåga att sälta folks känslor i svallning som ordet kollektivhus. Man utmålar för sig huserliknande salar där alla fräns och varandra, där man åter gemensamt och sover i små avbalkningar, där barnen helt isolerats från föräldrarna etc. Med andra ord ett hus där alla trammar varandra på tårna och där gamla hederliga familjebegrepp uppöstas i kollektivism. Och så finner man i stället att kravet på en individuell bostad här tillgodosetts i ovanligt hög grad. Bland kollektivhusets drygt 50 lägenheter finnas nämligen 14 olika typer. Från enklarmet med enbart duschrut till en entresolerad ateljébostad på 5 rum högst upp i huset.

Den kollektiva delen av huset utgör dels barnavdelningen med plaskdam, sandporg och andra härligheter som gör att man blir riktigt avundsjuk på de ungar som skall få hålla till där, dels centralköket som distribuerar maten via mat-hissar till lägenheterna — såvida inte hyresgästerna själva vill laga sin mat i den inestösta kökvrån. I samband med cen-

tral köket finns en trevlig restaurang som är tillgänglig även för allmänheten.

Omkring den 10 maj kommer en utställning att arrangeras i kollektivhuset av Svenska Slöjdföreningen. En hel väkning omfattande 8 olika lägenhetstyper, barnavdelning samt restaurang skola inredas av lika många olika firmor. Utställningen har sitt speciella intresse emedan utställarna tvingats lösa vissa bostadsproblem i stället för ett enbart framvisande av möbler och textilier utan nämnvärt sammanhang med bostaden. Varje lägenhet är tänkt att bebos av olika hyresgäster eller familjer med bestämda krav på sin bostad samt med en fixerad inkomst. Vi återkommer i ett senare nummer med en redogörelse över själva utställningen.

Ellas Svedberg.

Kungl. Hovblomsterhandeln
H. FLATOW

Säg det med blommor!
Västerlånggatan 14. STOCKHOLM
Blomsterförsäljning till in- och utlandet —
Telegr.-adr.: Flatow. Telefoner: 11 0506, 20 21 17. Postgirokonto 549

Vid Utteråsens Spädbarnshem,

UTTERÅN (3 km. resa fr. Bihölm), tel. Tumba 180, smottags elever varje

mån. Frakt. o. teor. undervisning (beskrifningar till inträde i Hv. Barnsköterskaföreningen). Prospekt skickas på begäran.

NORRKÖPINGS STUVLAGER
KÅLDSEHANDEL, Barnhusgatan 4, Stockholm.
Ingen butik. Alla inköp o. försäljningar pr. extra kontakt. Detta orsaken till våra bill. priser.

**LÄTTSKÖTTA
OCH
HYGIENISKA
GOLV**

det är vad Hydrex lövar och även håller. En strykning med Hydrex, som torkar på 45 minuter, ger en elastisk yta, som aldrig blir hal och har en diskret glans. Ett Hydrexbehandlat golv kan såp-tvättas, men behöver aldrig bonas.

Gör vad hundratals sjukhus och vårdhjem redan gjort, behandla Edra golv med Hydrex, den äldsta, främsta celluloslacken för golv.

Begär offert.

HYDROX
A.B. ALFORT & CRONHOLM - STOCKHOLM

Varför inga kvinnliga telegrafassistenter i Sverige?

frågar chefen för norska Telegrafverkets undervisningsanstalter.

Medan den kvinnliga telegrafpersonalen i Sverige kämpar en hård kamp för sina rättigheter till högre utbildning och befordran, har Norge från begynnelsen i stort sett tillämpat likställighet och rättvisa.

Chefen för norska telegrafverkets undervisningsanstalter, ingenjör Jorjald, kan heller inte underlätta att ge Tidevarvets redaktör ett litet stickord för den svenska efterblivenheten på detta område, då vi sammanträffa i hans hem i Oslo, tillsammans med ordf. i de norska kvinnliga telegraf- och telefonfunktionärernas förening, fröken Kirsten Sveen. Både ingenjör Jorjald och fröken Sveen ha väl redan på de norska förhållandena och är mycket intresserade av kårens ställning. Motståndet mot kvinnorna förväran ingenjören så mycket mer, som han själv under sin långa tid som chef för undervisningen aldrig haft annat än goda erfarenheter av de kvinnliga kursdeltagarnas kunskaper och ambition.

— Jag måste dessvärre tillstå, att det t. o. m. har hänt att de gått ut som nummer ett från kurserna, säger han skrattande.

Det är annat än de svenska herrarnas undanfynkter. När kvinnorna i kraft av behörighetslagen antingen skulle få tillträde till telegrafassistentkurserna hejdas ev. kvinnliga sökande genom att Telegrafstyrelsens annonserade kurserna som ebrart manliga.

Detta förlöjande sätt att kringgå lagen beivrades av åtskilliga intresserade kvinnoorganisationer, vilket hade till följd att i fjol för första gången anordnades en telegrafassistentkurs till vilken kvinnor fingo söka. Men längre än till att bli sökande kom inte kvinnorna den gången. Det är och förblir nämligen en gåta hur Telegrafstyrelsen kunde avvisa samtliga 48 kvinnliga sökande. Många med högre betyg än åtskilliga av de manliga, som kommo med på kursen.

När den kvinnliga telegrafpersonalens förening överklagade urvalet hos Kungl. Maj:t, medgav visserligen Kungl. Maj:t att Telegrafstyrelsens bedömningsgrunder inte varit tillfredsställande, men ville inte för den gången göra någon ändring. Nu får man hoppas på rättelse till nästa gång, då Kungl. Maj:t »förväntas» att Telegrafstyrelsen »skall låta sig angeläget vara att tillämpa i möjligaste mån enhetliga grunder vid bedömandet. Hit ha vi alltså hunnit i Sverige.

Den norska »Telegrafstaten» började 1855 — redan 1857 antogs de två första kvinnorna, berättar ingenjör Jorjald. Det var två systrar, som tillfärdigt varit guvernanter. Ty på den tiden fanns varken studentexamen eller kontoristutbildning för flickor. Visserligen skulle de båda damerna välja sidogator, när de gingo till sitt arbete, åtföljas av sin jungfru och uppträda djupt beslöjade. Och familjen såg nog mycket snett på dem. Men de fullföljde arbetet utan anmärkning. För utbildningen inrättades en särskild skola för dem, ty de kunde ju ej undervisas tillsammans med herrarna. Utbildningen var dock densamma för kvinnor och män. Någon högre utbildning i modern bemärkelse fanns ännu icke.

Den började först 1909 och 1910 fick den första kvinnan tillträde till en högre kurs. Hon utexaminerades 1911 och blev — visserligen efter åtskillig strid, ty hon förbigicks flera gånger på grund av att hon var kvinna — telegrafkommissarie i Halden, en stor station på gränsen mot Sverige. I Norge har kommissionären eller »bystyrelsen» personligt tekniskt ansvar för sin station och Halden-kommissionären har hänt mycket i stolparna.

1920 infördes nytt lönergemente byggt på likalönsprincipen och 1925 bestämde Stortinget att kvinnor även skulle arbeta i linjetjänst. — Det behöves bara kriterior av litet mindre storlek, säger fröken Sveen, och de tillverkas nu-

Tyska bekännelsekyrkans präster fyllda av stridslust och hopp.

Det är ej alltid man på en dagresa genom ett främmande land hinner få ett intryck av dess inre strider. Men det rådde sig så, att ett par tyskar befunno sig på resa genom Tyskland just den söndag, då man på morgonen med allmän flaggning på halv sfång firade sina döda krigshjältars dag och under dagens senare hälft med alla flaggor i topp högtidlighöll den nya värnplikens införförande.

Där reste i samma kupé ett litet sluttet sällskap tyskar, som livligt diskuterade en situation — vi lyckades utan svårighet det uppsnappa, att det gällde kyrkostriden och att en av dem var präst inom oppositionen. Tydigen kunde en av sällskapet något svenska och intresserade sig för våra tändningar, där stora rubriker handlade just om deras egen förhållanden. Begärligt skulade de innehållet i artiklarna — »vi måste alltid i utlandet press söka upplysningar om vad som sker här hemmas», uttryckte de och våra svenska tändningar, därifrån Tidevarvet med en specialartikel av Lydia Wahlström över den tyska religionsstriden stoppades in i deras resväskor.

Härmed var isen bruten, vi började språka. Prästen hade som helt ung deltagit i kriget och fått sig en minnesbeta för livet. Nu slogs han för andra ideal, för trots fröhet från statlig inblandning, för dess oberoende av ras- och nationalitetsintressen med en intensitet, glöd och getsigssvishet, som man ej kunde missta sig på.

Det är ej så ofta man råkar sådana människor. Han hörde till dem, som med glädje bli martyrer för en stor sak, och vi ha grundad anledning tro, att han befinner sig bland de 500 oppositionella präster som enligt de svenska tidningarna nyligen blivit anhållna. Han var i själva verket på väg till myndigheterna. Efter Katta Dahlströms berömda exempel hade han i indirekt form delgivit sin församling innehållet i Bekännelsekyrkans uttåg, i det han samtidigt — trots närvaron av statliga poliser — upplyst om att han vore förbjuden att uppläsa det samma. Oss gav han ett exemplar av uttåget.

»De kommer i alla fall ingen var med oss», sade han. »De kan förbjuda oss tala och språra in oss men vi är för många och vi bli allt fler. De kan ej hålla alla i fängelse!»

»I morgon får jag en hel dag», var det sista han sade, då vi skildes. Han hade hustru och barn och han var avsett från sin anställning, men han vek inte från sin övertygelse. »Å, jag har en sådan modig hustru», sade han med ett varmt leende, då vi frågat om hans familj.

Trolden var han en smula fanatisk och uppropt, han gav oss, var en gammalkristlig löropt. Men det ger dock starkt intryck, som ett stridsrop emot dagens orättfärdigheter:

»Den som sätter blod, ras och folkdom i Guds ställe som skapare av och herre över den statliga auktoriteten, den undergräver staten.»

M. T.-G.

Just nu utkomma

i Informationsbyråns Mellanfolkligt samarbete för fred serie *venne i hög grad aktuelia skrifter:*

Nr 17. De amerikanska rustningsfirmornas metoder. Senatskommitténs avslöjanden. Pris 35 öre. (C:a 48 sidor.)

Nr 18. Ett brittiskt föredrag. Labour Party's utrikespolitik med inlägg av Hugu Dalton och Arthur Henderson. Översättning av fil. kandidat Herman Stölp. Pris 40 å 50 öre. (48 å 64 sidor.)

Den förra ger nya bindande bevis för den intensiva och starkt korrupperande aktivitet som råder inom rustningsindustrin.

Den senare ger en klar och hoppfull bild av det engelska arbetarpartiets bemödanden att främja och trygga värdefreden genom vidsynt och kraftfullt mellanfolkligt samarbete.

Broschyrerna äro lättlästa och intressanta.

Insånd Eder rekvisition till Informationsbyrån, Lilla Nygatan, 4, Stockholm.

mera för de kvinnliga linjearbetarna. För mitt är arbetar jag mycket hellre uppe i stolparna än jag gör en hel del annat arbete och hela utbildningen i linjetjänsten var en härlig tid.

Inalles ha 88 kvinnliga telegrafister gått på högre kurser och ungefär 80 av dem äro nu i arbete. Bland ansökningskarnorna till årets kurs, som just nu ligga i ingenjör Jorjalds skrivbordslåda, äro 22 kvinnor och 30 män.

— Urvalet kommer förmodligen att ske efter ålder, förklarar ingenjör Jorjald. Det finns ingen anledning att särskilt münstra ut kvinnorna. Om ni frågar mig hur de klara arbetet, måste jag svara, att de göra det utmärkt, att de visa intresse och uthållighet och gör fina examina. Jag har också hela tiden haft kvinnor som lärare i undervisningen.

Denna mångsidighet avspeglas också i Den kvinnliga Funktionärgenerationen, som omfattar inte mindre än 2,150 medlemmar av nästan alla löneklasser. Det är alltså en stark makt fröken Sveen kan släta bakom sina ord, om det skulle behövas. Specialkurserna för radiotelegrafister ha f. ö. också besökts av kvinnor och det finns för närvarande en hel del kvinnor som tjänstgöra på radiostationer. Snart utexaminerades också Telegrafverkets första kvinnliga ingenjör från Tekniska Högskolan i Trondheim.

C. H.

MÖTESPLATSEN.

Ystadskretsen av S. K. V. har hållit årsmöte den 22 mars. Därvid omvaldes ordf. adjunkt Hulda Lundh med acklamation. Styrelsen består av: Adjunkt Hulda Lundh ordf., fru Aug. Grufstedt v. ordf., fru Alma Aquist sek., fru Anna Wallén kassör, fru Olga Aartelo, fröken Ida Björk. Suppleanter: Fröken Cec. Jonsson, fru Emmy Svensson. Förutom stadgeändring ärenden förekom vid mötet beslut om samarbete med övriga kvinnoföreningar i staden för gemensam aktion mot »Minderårigen idkande av försäljning utomhå», för diskussion om befolkningsfrågan och andra aktuella ämnen.

Föreningen Frisinnade Kvinnor i Göteborg firade måndagen den 8 april sin 20-åriga tillvaro med en festlig sammankomst på Valand. Föreningens ordf. docent Greta Hedin erinrade i sitt hälsningstal, att det var den 9 april 1915 som föreningen bildades i det nu nedbrutna konserthusets lilla sal. Året 1914 hade den första föreningen Frisinnade kvinnor bildats i Stockholm, det är då bondetåg gick till huvudstaden. Föreningarna tillkommo som ett led i strövan att stödja Karl Staaf och hans politik. När göteborgsföreningen bildades, ingingo omedelbart 300 medlemmar och medlemsantalet steg snabbt. Fru Anna-Stina Alkman blev föreningens styrelseledare och förste ordförande. Hon kvarstod som ordförande till 1927, då hon avlyttade från staden och efterträddes av fru Bertha Burman-Andersson, som innehadde posten till 1934, då docent Hedin valdes. Av föreningens många verksamma krafter ville docent Hedin nu särskilt nämna tre namn: Fru Olivia Olsson-Wessman, fröken Anna Vogel och fröken Kerstin Eriksson.

Dåre överlämnades ordet till redaktör Torgny Segerstedt, som höll föredrag över ämnet *»Efterkrigstiden och liberalismen»*. Han erinrade om att föreningen bildats mitt under brinnande kris, påminde om segerfreden och den framträdande nationalismen, diktaturstaternas isolering. Inte nog med den kulturella avspärrningen. En ekonomisk har följt i dess spår. Denna avspärrning har sin rot i Versaillesfördragets bestämmelser och när denna olyckliga utveckling en gång inledd, har land efter land spärrat gränserna.

»När vapnen tala, tala lagarna.» Vi se, hur rättssäkerheten fått makt å sig. Det uppriktningsideal, som föreslår att den liberalit tänkande människan, går ut

Swedenhielms.

Den länge beramade S. F.-filmen »Swedenhielms» har haft premiär. Den bygger på ett värdefullt manuskript: Hjalmar Bergmans bekanta drama med samma namn. Det är dess förtjänst. Dess största del är, att den verkar allt för mycket fotograferad teater. De filmatiska kraven på rörlighet, växling och liv har alltför mycket fått makt å sig.

Filmen bjuder i likhet med hela Hjalmar Bergmans författarskap på en säker psykologisk skildringskonst. Den något tränga miljön, inom vilken filmens handling utspelar sig, det gamla Swedenhielmska familjehemmet, är tecknad med god realism. Filmens huvudgestalt är den gamle geniale uppfinnaren ingenjör Swedenhielm, en man, som blir lycklig genom att leva i den vetenskapliga forskningens tjänst, en man, som på sina axlar bär förplikelsen av att äga det traditionsrika, årofulla namnet Swedenhielm, en man, som har att kämpa med dystra ekonomiska svårigheter och i följd av de svåra yttre förhållandena ibland är totalt nere för att dock åter skaffa sig livsmöd genom tanken på sin vetenskapliga forskning och sina barn.

Rollen gestaltas på ett glänsande sätt av Gösta Ekman. Intensivt upplever man framförallt hans tolkning av de själsliga marter. Swedenhielm står utstå, då han tror sig ha fått reda på att yngste sonen Bo förfalskat, och hans uppsyns glädje, då familjens allt i allo, hushållerskan Maria Boman, berättar, att det är hon, som gjort det, för att skaffa pengar till hushållet och Swedenhielms dyrbara forskningsredskap.

Bland övriga aktörer lägger man märke till hushållerskan, vars roll Karin Swanström spelar på ett äkta och naturligt sätt. Vidare Ingrid Bergman som flygunderofficeren Bo Swedenhielms något affekterade fästfäst och sist men icke minst, Sigurd Wallén som den filosofiske procentären Erik Eriksson.

Hjalmar Bergmans åskådning blir ofta fatalistisk och pessimistisk. För en gångs skull låter han »Swedenhielms» den stora livsmakten, slumpen, skänka lycka åt människorna, låter det goda riksa hushålet segra över tillvarons trista grå. Detta förhållande gör att »Swedenhielms»-dramat är väl värt att filmas och att det trots sina fel och brister i sin filmatiska utformning har åtskilligt att ge en nutidsmänniska.

Gustav Klackenberg.

HULTAFORS

Fysikalisk - Dietisk - Kuranstalt

Behandling av reumatiska åkommor, nervsjukdomar, mag- och tarmlidanden samt andra kroniska sjukdomar. Alla moderna badformer, elektricitetsbehandling och massage. Individuellt diet. Vegetarisk och blandad kost. Helsen. Begår utflottigt prospect. Moderata priser. Inga drickspengar. Överläkare: D:r E. Garby. Postadr. Hultafors. Tel. Borås 685, Rävlanda 68, Hultafors 16.

Under samma regim: Nyhyttens Badanst., Järnboås, öpp. hela året, Ekebyholms Badanst., Rimbo, öpp. sommarm., Stockholms Fysik. Kuranstalt.

Tomter till egna hem, villor sportstugor, trädgårdar m. m.

Välj

ut en tomt på någon av våra egendomar: Långsjö och Herrängen inom Stockholm, Segeltorp, Söderhagen och Norrv by Drevviken, Myrången vid Ströva, Skäcklinge, Bröängen och Vretarna i Tumba, Rickety och Mårby i Vallentuna, Bromsten, Linnås och Hummelorna på Ljusterö, Betsö vid Lindåsundet med flera.

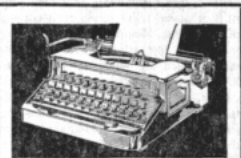
Låga priser, liten handpenning, 20 å 25 års avbetalning.

OBS! ALLA EGENDOMARNA GRAVATIONSFRIA.

A.-B BILLIGA TOMTER

Sveriges största tomtförmedling.

Gamla Brogatan 29, 2 tr., Stockholm. Tel. 60 45, 25 68, 70 55.

L C Smith reseskrivmaskin

En liten, förstklassig skrivmaskin — föredd med samma anordning, som en stor maskin — till ett mycket förmånligt pris.

Sänd in nedanstående kupong, så erhåller Ni prisuppgift och närmare upplysningar.

MASKINAFFÄREN CARL LAMM

Kungsgatan 29 — Stockholm

Var god sänd — kostnadsfritt och utan förbindelse — prisuppgift och närmare upplysningar om L C Smith reseskrivmaskin.

Namn: _____

Adress: _____

Postadress: _____

TR. 33 A.

Randanmär- ningar...

(Forts. fr. sid. 1.)

vilkokren med dem. När Hitler nu vägrar att erkänna versaillestraktaten som ett ömsesidigt fördrag som kan uppstås endast med alla parter medgivande, så ligger det nu något i det. Han sätter dikat mot det dikat.

Man ska aldrig förödmjuka ett folk men om man inte har kraft och nerv att för all framtid hålla det nere under hälen, då är det rena dårskapen.

Det ligger nära till hands för oss att säga att den metod tyskarna valt för att återvinna sin självaktning och andras aktning inte är den rätta, att det varit bättre för dem och världen om de gått det lojala samarbets väg inom folkförbundet mot avspänning och avrustning. Men för den ligger det närmare till hands att handla efter de slutsatser de dragit av sin historia efter den 11 november 1918. De komma ihåg hur de behandlades vid konferenserna i Rapallo, London, Haag och Genève och mycket mycket annat som alla andra glömt. De minnas den gången då Brüning tvangs släppa tullunionen med Österrike och jämföra makternas hållning då med deras hållning nu, då Hitler slår dem i ansiktet med sin värnplikt och sina krav på justering av den östra gränsen.

Den stora skillnaden beror, säga de på att nu ha en äntligen skaffat oss detta som inget respekt: en militär krigsberedskap.

Själva den iver varmed Tysklands grannar nu erbjuda det vänskap och, då det avböjer, söka ordna sina inbördes tvister för att kunna hålla ihop mot tyska faren, är ju en komplimang till Tysklands nya position i världen och kan tyckas som ett erkännande av att det räknat rätt.

Men hur ska detta gå i fortsättningen? Tyskland spelar tills vidare på grannarnas rädsla för krig, men hur långt driver denna rädsla de andra, innan en ny rädsla den för tysk dominans i världen sätter in? Och hur långt tror Tyskland gå själva? Man har svårt att tro att besöken i Berlin givit de andra någon riktig klarhet på den punkten, trots allt som berättas hur Hitler vid överläggningarna arbetat upp sig till sin folkomöstalarxas och lättat sitt hjärta på alla slags ormliga krav. I Stressa blir det nog ändå det stora bekymret att man inte vet hur man ska behandla dessa svärbegripiga tyskar för att få någon fason på läget i Europa. Man kommer att välja mellan försenlighet och oförsonlighet, medlings- och skrämseltaktik och inte besluta sig för någonting.

Hur långt kan den tyska ledningen tänkas gå för att reglera sitt lands ostliga gräns efter sina intentioner? Det

skulle naturligtvis hela världen gärna vilja veta för att rätta sitt handlande därefter. Men det lönar sig inte att sitta och räkna ut hur vinningsrikt det vore att ställa till krig för polska korridorerna, ty varför skulle Tyskland inte kunna handla just så som för andra ter sig vinningsrikt? Man vet ju inte ur vilken föreställningsvärld den lilla gruppen av beslutande män hämta upp motiven för sina handlingar. Särskilt vi utomstående av de små nationerna betrakta det som ormligt att en aldrig så insynda och reodlat manlig grupp som kommit ifrån kontakten med livet skulle våga släppa det moderna krigets furia lös. Men vi veta ju ingenting om deras hemliga ångest eller det som låttar dem, ej heller något om de alternativen till krig de ser för sig om nästerna då de vilja sig efter den balansgång på en knivspets som är deras politik. Det kan vara alternativen Schleicher, Dollfuss, Wilhelm II, Röhm eller Rintelen.

Diplomaterna skulle säkerligen ha nytta av hans erfarna sällskare i sin stora stab, vi skulle alla behöva hjälp av en analys av den moderna europeiska mänskligheits själsläge, så att vi inte hamna i föreställningen om att avgrunder skilja vår egen normala mänsklighet från andras omlägnadhet. En av de kända franska korrespondenterna som följt Eden på hans resa säger om Piłsudski, att han finner sig still mellan tyskarna som han känner och misstror och ryssarna som han hatar. Korrespondenten tycker karakteristiskt nog att det är den rätta utgångspunkten för en politiker: misstro och hat, och han skulle vilja att engelsmännen hade lite mera av den varan. Men med en sådan inställning till hela folk som inte lämnar rum för skiftningar, för orsaker, för förändringar, hamnar man i ormligheten och i de stora misstagen.

Folken själva är så tysta mitt i allt detta larm omkring de politiska händelserna och konferenserna. Däri äro de alla lika, och att tyskarna ropa hej och sprätta omkring på Unter den Linden i tid och otid ändrar ingenting däri. Detta är alltså det verkliga stora mysteriet: alla folks medgörlighet inför deras ledningars sätt att sköta deras affärer. Det händer väl mycket mer på de pacifistiska fronterna än man anar, då man läser bara den stora pressen, därom mera i en annan artikel. Men det som händer är inte nog för att hejda och vända händelsernas gång.

Man kan inte finna någon rationell förklaring, eftersom man inte kan finna några ovillkorliga krigsorsaker i Europa. Nödvändiga gränsjusteringar och ekonomiska uppgörelser skulle kunna göras bättre utan krig. Man ser av förhållandena mellan Frankrike och Italien, England och Ryssland och många andra, att tvisteämnen som i går betraktades som krigsorsak i dag låta lösa sig vid en konversation, därför att en motivförskjutning ägt rum. Man kan därför inte ha någon respekt för dessa kampinställningar som ena dagen äro ovillkorliga och i morgon förvandlas i förbund. Man frestas att tro på en djupt liggande olust, på en underliggande känsla av att det som är måste förgås och något nytt komma. Men man vågar inte riktigt gå vidare här, ty man hamnar i mystiken då. Man kan endast önska att när det gamla går under det inte må dra med sig barnarna av det nya i fallet, att ur den förvirring som nu är, det måste klarna för oss hur vi kunna hjälpa fram och tjäna det nya som komma skall, och att den paralyserade livsviljan måtte resa sig igen.

Devinez.

Den ökande soldatens grav.

De flesta människor ha i pressen och i litteraturen stött på uttrycket »Den ökande soldatens grav». Vi ha läst om, att vid den eller den minnesteven, vid den eller den bemarkte personens besök nedlades en krans på »Den ökande soldatens grav». Våra egna kungliga ha gjort det många gånger, och under kronprinsens senaste orientalska resa har så skett på en del platser. Men att programmen, lyd och ceremoniell under den nyfikna mängdens blickar lägga ned en krans och att reflektera över, vad en sådan grav är och vad den har att förtälja, kan vara skilda saker.

Alla minnas vi invaliddagen. Alla grepos vi av synen och av vad som måste ligga där bakom. En del hade dött under resan. Andra stackare kunde ej heller hårdta ut under denna utan voro döende. Med vördnad och andakt har jag stått vid invalidernas massgravar i Harperanda och Trälleborg. De döda voro från olika land och från olika fronter. Ökande all försörjan. Jag har sett Den ökande soldatens grav i Berlin och några andra europeiska städer, och senast var jag i Washington. Där blev jag mest gripen.

General Lee, sydstaternas överbefälhavare, var president Abn. Lincolns hätske motståndare under inbördeskriget för omkring 80 år sedan. Läs bostad ligger på en vackert kulle utanför staden med utsikt såväl över denna som över den breda Pontomacfloden. Den är nu museum och vallfärtsort. Här i nejden rasade de mest hårdnackade strider, och manfallet i ömse sidor var synnerligen stort.

På vägen ditåt möter man en massa gravar, den nationella kyrkogården. Till vänster om vägen ligger officerna. Varje officer har sitt kors eller sin gravsten. Till höger ligger över 40 tusen stupade namnlösa soldater utan kors. Men vid kanten av gravfältet ligger ett oerhört stort mausoleum av marmor. Det är »Den ökande soldatens grav».

Jag tyckte då, och jag tycker det ännu, att jag aldrig stått vid en mer tilltalande plats. Den kunde ge stämning och eftertanke över livet, döden och människorna på den planet, dit vi äro hänvisade att bo under ett kort jordeliv. Här var det subtropisk grönska och höga träd, fotstegen voro låtta och försiktiga — allt en motsats till bullret och bråket i världen, en motsats till stimmel vid den stora gatan i Berlin.

Det låg över den amerikanska graven något, som var uteslutigt vackert. Det glänsande monumentet på toppen av kullen, det lysta gravkapellet i bakgrunden, den solbelysta staden i förgrunden och så här alla de tusenden begravnade döda från olika länder och villkor, som blivit offer för människornas fanatism och egoism — allt detta gav en egenartad stämning.

En sådan grav mottager besök av presidenter, amiraler, generaler, diplomater och statsmän, som skickat ut soldaterna till storslakt på varandra och skulle göra det än en gång, om de funno tiden inne och människomassorna ej vägrade. Hit höra stora ord om flaggor, om nationernas heder och fiendernas skändligheter. Individerna ville ej slås. De voro nöjda med sitt arbete och sin familj, med litet musik och ett anspråkslöst nöje då och då. Men så hade krigstrumman börjat dundra, massgustionen hade gripit dem. Alla hade blivit besinningslösa.

Hvita Korsets

ALMHULT

HVITA KORSET'S FÖRLOSSNINGSAVDJNING rekommenderas. Patienter emottagas under längre eller kortare tid. Inackorderingspris 3 à 4 kr. pr dag. Förlossningstaxa 50 kr.

HVITA KORSET'S BARNHEM emottager barn i alla åldrar. Tre olika avdelningar. Kindergården för de större barnen. Daglig läkarettillsyn. Vårdavgift 35 kr. pr månad.

Omedelbar mödrahjälp.

(Forts. fr. sid. 1.)

av den genom Medicinalstyrelsens försorg försöksvis ordnade verksamheten för mödrars för- och eftervård samt för spädbarnens vård och hälsokontroll;

5) Rationell uppfostran till föräldraskap, inneslutande undervisning i sexualhygien för den uppväxande ungdomen.

Vid bedömande av dessa och andra praktiska förslag måste beaktas att sådana åtgärder, hur snabbt de än komma att bli vidtagna, blott kunna ha verkningar på en del platser. Men i nuvarande läge måste en mera direkt mödrahjälp i första hand ges, så anordnad, att den dåna, som väntar ett barn, kan hänvisas till en möjlig hjälp i rätta ögonblicket, d. v. s. just i den stund då hon kanske står i begrepp att i förtvivlan över en enligt hennes mening på annat sätt oöslig konflikt, söka få sitt havandeskap avbrutet.

Behovet av en sådan direkt mödrahjälp är så trängande, att resultatet av vidlyftigare utredning är ej kunna avvaktas.

Vi erinra även om det allmänt kända faktum att åtgärder mot folkminskning bliv verkamma med varje år som går emedan den befolkningsgrupp, som befinner sig i reproduktionsduglig ålder, successivt minskas. Omedelbara åtgärder äro således av nöden. Liksom tidigare skett i situationer, som fordrat snabbt handlande t. ex. inför en växande arbetslöshet, bör en särskild kommission tillsättas, en

mödrahjälpskommission,
utrustad med tillräckliga
hjälpresurser.

Denna kommission bör ha i uppdrag att under samarbete med sociala myndigheter och med läkarna, ge blivande mödrar den hjälp och det ekonomiska stöd, som situationen i det enskilda fallet kräver. Det är önskvärdt och ändamålsenligt, att i denna kommission den kvinnliga sakkunskapen på det sociala, medicinska och juridiska området särskilt tas i anspråk.

Denna tillfälliga mödrahjälp får ej givas karaktären av fästgård.

Den måste för att fylla sitt ändamål utgöra ersättning, där så behöves för ge-

Många visste ej, varför de slogos och måste dö.

En krigarnas massgrav mottager besökare av alla stånd och kategorier, som väl alla beklaga döden i och för sig.

Men de flesta gitta ej reflektera över lagen om orsak och verkan, och vilja icke tänka på, att våra barns och mänsklighetens framtid blir sådan, som vi skapa den.

N. H. Vikberg.

Sovjetryska
tidningen

ISVESTIJA

— sovjetregeringens centralorgan

säljes i

6 TOBAKSHANDELN 6
VASAGATAN 6

nom barnsbörd förlorad arbetsförmåga eller för i hemmet arbetande kvinnor erbjuda ett möbarnavärd. En sådan tillfällig mödrahjälp synes oss nödvändig ända till dess de praktiska samhälleliga hjälpåtgärder hunnit utformas, vilka kunna förväntas komma till stånd såsom resultat av i riksdagen nyligen beslutade utredningar.

En utgångspunkt för bedömande av hjälpbehovet torde man erhålla från antalet barnaföderskor, vilka mottagit moderskapsunderstöd — 26,000 från 1 juli 1933 till 1 oktober 1934 — och om man vidare tar i betraktande att ett ej ovisst antal av de 10,000—20,000 aborter, vilka med säkerhet framkallas varje år, skulle kunna undvikas genom ekonomiska hjälpåtgärder. För att vara i stånd att besprida de till 30,000—50,000 uppskattade hjälpbehövande mödrarna med efter omständigheterna i de enskilda fallen varierande belopp, som dock i genomsnitt torde böra beräknas till omkring 200 kr., skulle denna kommission behöva till sitt förfogande ett årligt anslag av cirka 8 miljoner kronor.

Med stöd av vad ovan anförts anhölla vi att Edera Kungl. Maj:ts redan vid innevarande års riksdag vilka våra förslag om att för innevarande budgetår ett tillräckligt anslag måtte ställas till en mödrahjälpskommissions förfogande.

UNGDOM i Fångenskap

En ny bok av Edgar P. Anderson, författaren till »40 gr. Reseböer» samt »Fängen i Ökens infång». En gripande och just nu aktuell skildring från de ungas värld. »Friskt och frejdigt skrivet». E. V. O. i Svenska Dagbladet.

I Bokhandeln eller Aktiebolaget Göta Bokförlags Genom Torsgatan 39, Stockholm.

CAPTIVUS

Det stora fängelset

En vidräkning med
modern fängsvård
Kr. 6.50.

Det är ej nödvändigt att resa till fjärran länder för att se och uppleva något, som skiljer sig från vardagslivets enahanda. Captivus är en kunnig, högt bildad och intressant vägvisare, som på grund av egna erfarenheter och iakttagelser under 1½ år bakom lås och bom skildrar den sällsamma världen inom fängelsets murar. I alla boklädor.

Wahlström & Widstrand

TIDEVARVET

Triewaldsgränd 2, 3 tr., Stockholm.
REDAKTION:
Telefon 20 48 42. Mottagningstid 10—12.

EXPEDITION:
Telefon 20 48 42.
Kontorstid kl. 10—12 f. m., 1—4 e. m. Postgiron 1544.

PRENUMERATIONSPRIS:
För helår kr. 6:—, halvår kr. 3:25,
kvartal kr. 1:75. Lösnummer 15 öre.
ANNONSPRIS:
I text 25 öre per millimeter

Stockholm 1935

Zetterlund & Thelanders Boktryckeri A.-B.

Bland
tidevarvets

mest anlitade
boktryckerier står

Zetterlund & Thelanders

fortfarande bland
de främsta

RADIKAL prispolitik,
kort leveranstid och gediget
utförande garanteras våra kunder.

SKEPPSBRON 40 • STOCKHOLM
TELEFON: 23 11 80 (VÅXEL)

